

AZ EUCHARISZTIA ÉS AZ IFJÚSÁG

A VÁROSLIGETI ÜNNEPI CSARNOKBAN délelőtt 11 órakor tartották meg a magyar ifjúság gyűlését. Az ünnepi díszemlény két oldalon leventék és középiskolások helyezkedtek el zászlóik alatt és az egybegyűlt fiatalság lelkes éljenzéssel fogadta József Ferenc főherceget, aki Szmrecsányi Lajos egri érsekkel együtt az ülés elnöki tisztét töltötte be.

Még a gyülekezés alatt Jandik József hittanár szólt az ifjúsághoz és köszönetet mondott azért a felséges rendért, amelyet csütörtökön a Hősök-terén mutatott a magyar ifjúság. Megköszönte az ifjúságnak példás fegyelmét, amely külföldi vendégeinket is meglepte.

*Szmrecsányi Lajos
egri érsek:*

Az ifjúság vallja meg hitét rendületlenül.

SZMRECSÁNYI LAJOS EGRI ÉRSEK MEGNYITÓJÁBAN üdvözölte a magyar ifjúságot és arra kérte Istent, hogy az Eucharisziából kiáradó áldás szálljon az egész magyar ifjúságra és kísérje őt végig az életen, hogy a hozzá fűzött reményeket valóra válthassa. Az ifjúság ne feledje el, hogy a haza, mint emberi intézmény, csak azokkal a segítő eszközökkel tartható fenn, amelyek azt életre keltették. Le kell tehát szállni addig a bölcsőig, amelyben hazánk 900 éves dicsőséges történelme született. A továbbiakban Szent István Intelmeit fejtegette fiához; ezeket Imre mint utód azért nem válthatott valóra, mert őt az Úr a földi korona helyett a szentek koronájával ékesítette fel. A hithez való ragaszkodás egyet jelent a hazához való hűséggel, ezért arra szólítja fel a magyar ifjúságot, hogy hitéhez legyen mindig hű és vallja meg ezt a hitet rendületlenül.

Hudyma Emil, c. kanonok:

«Az Úr Jézus cselekvő élete az Oltáriszentségben».

SZÓLNI KELL AZ ISTENEMBER FOLYTONOS tevékenységéről az Oltáriszentségben. Arról, hogy az oltárszekerény titokzatos csendje nem a sírgödör mozdulatlansága, hanem a kaptár eleven zsongása, ahonnét az édes Üdvözítő gondviselő szíve szakadatlanul ontja belénk mézédés sugallatait, biztató ösztönzéseit, hogy meg ne torpanjunk az igaznak, szépnek és jónak szolgálatában. Nem ismer munkaszünetet. Olyan ő, mint a nap.

Ha most azt kérdezitek tőlem, hogy miben áll az Úr Jézussal asztalközösségben, szent testvériségben élő küzdő Egyház folytonos megújulása, tavaszi zsendülése, a nagy titok mélységeit talán úgy tudom legkönnyebben feltárni, ha keresztelő Szent János tanítványával mondom: A vakok látnak, a süketek hallanak, a némák beszélnek, a bénák járnak s a szegényeknek hirdetik az evangéliumot.

A vakok látnak! Aki az oltár mécsesének féltárcájából nézi a kereszténységet, az közelebb férközik a lényegéhez: Krisztus vére özönlik naponta a lelkekbe, hogy életük legyen és bővebben legyen.

A süketek hallanak! Az eucharisztikus világkongresszus sem egyéb, mint egy nemzetközi segélykiáltás: Térdeljenek a tabernakulum elé, hajtásukat fejeteket Jézus kebelére.

A némák beszélnek! A katolikus Egyház soha sem volt süketnéma intézet. Legkevésbé lehet ma, amikor az oszlásnak indult, hullafoltos társadalmat Krisztus és az ő Anyaszentegyháza nélkül akarják talpra állítani. Krisztustól kaptuk a jogcímet, hogy érvényt szerezzünk az evangéliumnak. A mi beszédünk a tett!

Az öskeresztények, akik egyek voltak az imában és kenyértörésben, nem ismerték a nyomorult Lázár és a dúsgazdag nagy pörének forradalmi rezgéseit, mert a szívtelen önzés salakját az eucharisztikus Jézus vérével mosták ki önmagukból. Ma is egyedül az eucharisztikus Szellem, az imádság és a böjtölés, emelhet ki minket a társadalmi elégtelenség kárhatárából.

A bénák járnak! A legszomorúbb bizonytalanság korszakában élünk. Mintha hozzánk volna intézve Szent Pál intelme Timóteushoz: Eljön az idő, amikor az emberek nem bírják el az egészséges tanítást, hanem seregszámra keresnek magunknak új tanítókat; azért légy erős és törd magad, mint Krisztus jó katonája. A világnézetileg összekuszált és erkölcsileg elférfiatlandott korban, keménykötésű férfiakra van szükség. Honnan vegyük az erőt? Az erő a vérből jön, a vér a kenyérből. Nem lehet, hogy Krisztus elhívott katonái éhezzenek, még kevésbé, hogy az áldozatőrácsnál éhségstrájkot tartsanak.

A szegényeknek hirdetik az evangéliumot.

Sokszor halljuk az ifjabb nemzedék tépelődését: Miért kellett éppen most születnünk, amikor a föld inog, a levegő telítve villamos feszültséggel, a nép ajkán millió jajszó, jobbainak kebelében néma fájdalom. Vigasztalódjatok! Európában ma mi vagyunk az Isten szerelmes fiai, akikben neki kedve telik! Ma mi mutatjuk meg a szakadékba zuhant vén Európának, hogy májusi léleknyílás és pünkösdi lélekjárás van Magyarországon:

a vakok látnak, a süketek hallanak, a némák beszélnek, a bénák járnak s a szegényeknek hirdettetik az evangélium!

Csik Ferenc, olimpiai bajnok:

Az erősek kenyere.

A FÉRFI LELKÉBEN OLTHATATLANUL ÉL a vágyódás az után, hogy kitűnjön, kiváljon az átlagból, embertársai fölé magasodjék, s valami nagyot, szépet, maradandót és értékeset teremtsen.

A mai férfi három viszonylatban keresi a tökéletességet. A testi kultúra, a hivatás és a nemzeti társadalom szolgálatának viszonylatában.

Elvitathatatlan, hogy a nemes értelemben vett sport erős testet ad egész életre és az ifjúság számára nagyszerű nevelő eszköz. Elvitathatatlan az is, hogy a nagy teljesítmények, a kimagasló eredmények eléréséhez nem is annyira testi, mint inkább különös erkölcsi kellékek szükségesek. Tiszta élet, mértékletesség, az élvezetekről való teljes lemondás, józanság, szívós kitartás, áldozatkészség, a testi és szellemi energiák teljes összpontosítása elengedhetetlen előfeltétele minden nagy sporteredménynek. Ugyanez áll a hivatásra is. Sőt a mának, a kornak rettentő válságából kivezető utat is egyedül a krisztusi igazságnak, a krisztusi szeretetnek és a krisztusi elveknek érvényesülésében kell látnunk.

Nyugodtan állíthatjuk, hogy a ma férfiának ahhoz, hogy a mai korban reánehazódó hivatást teljesítse, hogy családjá, nemzete iránt való kötelességeinek megfeleljen: az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztushoz kell fordulnia.

Az eucharisztikus élet, az Oltáriszentségnek gyakori és méltó vétele, azoknak az erkölcsi képességeknek kifejlesztését és ápolását követeli tőlünk, amelyek nélkül nincs eredmény és alkotás semmi téren és nincs normális, produktív férfiélet sem.

Timkó Imre, gimnáziumi tanuló:

Az ifjúság lelki élete és az Oltáriszentség

RÓLUNK FIATALOKRÓL AZT MONDJÁK, hogy más nemzedék vagyunk, mint az előző; valószínű, hogy ez így is van, mert már csak azért

is, mert más világba születtünk bele, mint apáink, mások a körülményeink, és mások a feladataink. Ezek a feladatok nem alkotnak sem többet, sem kevesebbet, mint azt, hogy nekünk, fiataloknak egy új világ, egy új társadalmi rend, egy új szellem kiépítésében kell résztvevünk.

Ha igaz az, hogy az Egyház a legnagyobb társadalomépítő erő, s ha igaz az, hogy az Eucharisztia nélkül nincs katolikus élet: akkor ebből az összefüggésből kiviláglik, mennyire szoros kapcsolatban kell lennünk nekünk fiataloknak az Oltáriszentségi Jézussal, aki az ifjú számára: *jóbarát* lehet.

Tehát Krisztus a mi barátunk! Nagy szó, fontos szó, nagy kapcsolat, fontos kapcsolat. Mi azonban alázattal valljuk, hogy ezt meg lehet valósítani és meg is akarjuk valósítani, barátságban akarunk lenni Vele, aki szintén volt ifjú s aki minden nemzedék ifjúsága és minden kor számára maga az Út, Igazság, Élet!

Tóth Sándor, munkásifjú:

Az Eucharisztia a jövő férfivilág szeretetköteléke.

A VILÁG EGYETEMES IFJÚSÁGÁNAK HÓDOLATÁBÓL mi sem maradunk ki, egyrészt azért, mert mint munkásifjak nem szégyeljük munkásmivoltunkat, hanem ebben az Istentől nekünk rendelt élethivatást látunk, mert nekünk munkásifjaknak is van mondanivalónk ahhoz az eucharisztikus Krisztushoz, aki előtt ma itt napkelettől-napnyugatig mindenki hódol.

Testvéreim, minket, munkásifjakat a kenyérharcban oldhatatlan kéveként köt össze az égi Kenyér, az Eucharisztia, annak ereje, mindenhatósága. Ezt az égi kenyeret kell lehozunk a földre, beleállítanunk mindennapi életünkbe, érvényesülési teret követelnünk neki a gazdasági életben, hogy ne legyen többé üres gyomor, tátongó száj, munkátlanságban elernyedő izom, az Ég ellen ökolbe szorult kéz.

Isten országa után a legnagyobb értékünk a földi hazánk. A vér nekünk is érték, de nem az egyedüli érték. Mert az Eucharisztia isteni vére kiegyenlíti az ellentéteket, lehordja a hegyeket és betölti a völgyeket. Csak ez az isteni égi vér tudja a testvériség szent uralmát a földre hozni, mert ez a szent vér örök kötelék tud lenni társadalmi osztályok, tőke és munka, vállalkozó és munkás, tanult és tanulatlan, magyar és nem magyar között.

AZ EUCHARISZTIA ÉS A KATOLIKUS AKCIÓ.

AZ UJVÁROSHÁZA KÖZGYŰLÉSI TERMÉ-
ben Eucharisztia és a katolikus akció címen
tartottak szakosztályi gyűlést. A gyűlésen jelen
volt az Actio Catholica sok vezető tagja: Bor-
nemisza Géza iparügyi miniszter felesége, Halla
Aurél ny. államtitkár, orsz.-gyűl. képviselő és sok
egyházi és világi előkelőség.

GLATTFELDER GYULA CSANÁDI PÜSPÖK
nyitotta meg a gyűlést a Miatyánk elimádkozása
után.

— *Imádsággal kezdtük ezt gyűlést* — mon-
dotta a püspök —, jóllehet, gyűléseken nem
szoktak imádkozni. Ez az egész hét azonban a hit-
buzgalom és az imádság jegyében folyik le. A hit
azonban kevés cselekedetek nélkül. A pápa nem
hiába szorgalmazza, hogy a katolicizmus tetteiben
nyilvánuljon meg. Ez a célja az Actio Catholica-
nak és ezért szentel az Eucharisztikus Világkon-
gresszus most külön gyűlést a katolikus akciónak,
amely az «Ora et labora» életprogramm második
felét, a munkát akarja keresztényi szellemben meg-
valósítani. — Rendkívüli örömmel üdvözlöm —
folytatta Glattfelder püspök — a gyűlés felszólalói
között a m. kir. kormány tagját, akinek ezen a gyű-
lésen való szereplése bizonyítja, hogy ebben az
országban az ősi tradíciók sértetlenül élnek, s
avval, hogy az iparügyi miniszter szól az Eucha-
risztia gyűlésén, bizonyítja azt is, hogy ebben az
országban még a mindennapi élettel legszorosab-
ban összefüggésben lévő ipar, kereskedelem, gép
vagy mechanika sem lehet olyan profán és olyan
köznapis, hogy ne kapcsolódhatnék össze maga-
sabb, lelki célokkal!

Dr. Schmidt Sándor, m. kir. bányafőtanácsos:

A katolikus Akció és a világiak az eucharisztikus élet forrásánál.

BÁRMENNYIRE IS IGYEKSZÜNK MAGUN-
kat megnyugtatni, hogy a tömegek hitélete függet-
len a maguk gazdasági helyzetétől, a valóság tagad-
hatatlanul mégis az, hogy a nyomor, az éhség, a
ruhátlanosság sokkal jobban reagál a lelkeket rom-
boló felelőtlen izgatásra, sokkal alkalmasabb a
szociális különbségeknek, a gazdasági javak egyen-
lőtlen elosztásának meglátására.

Milyen szörnyű felületesség és bűn, hogy a né-

pünk vezetésében a nemzet, az állam sorsának inté-
zésében szerephez juttatott egyént nem vizsgáljuk
meg, abból a szempontból, vajjon megvan-e fele-
lős állásához a lelki adottsága és lelki képzettsége?

Pillantsunk csak vissza 30—40 esztendővel, a
saját vallásos nevelésünkre: a középiskolában még
csak tanultunk hittant, de már a főiskolára jutva,
árnyékát sem láttunk olyan törekvéseknek, mely
minket vallásos kötelességünkre csak figyelmezte-
tett volna, pedig arra kellett volna neveltetnünk,
hogy tömegek sorsa lesz gondjainkra bízva, kik-
nek lelki szükségletét kielégíteni a mi feladatunk,
kiket gondozni, megelégedett nyugalmukat bizto-
sítani a mi kötelességünk lesz.

Egyházközségeink A. C. szervezeteinek ered-
ményes működéséhez, a világiak egyházi munká-
jához a lelkeknek földrengésszerű felrázását tar-
tom szükségesnek: s ezen a ponton szükséges az
eucharisztikus élet a magyar katolicizmus vezető
világi rétegének tűzzel, fénnel, akarattal való
megtöltéséhez.

Dr. Korompay Károly, főorvos:

*Az Eucharisztia és a betegek gon-
dozása.*

AZ EUCHARISZTIA LELKI TÉNYEZŐ, A
lélek kiegyensúlyozása, megerősödése, megtisztu-
lása, felemelése Istenhez. A betegek gondozása
materiális ténykedés, a beteg test anyagi szük-
ségleteinek a biztosítása. Az Eucharisztia maga
a lélek gyógyulása, a beteggondozás a test gyó-
gyulásának az elősegítése. A lélek a testtel együtt
alkotja az embert és azért a lélek tisztasága
a test egészségével együtt teszi teljessé az embert.

De bárhogyan fejlődtek és változtak is a beteg-
gondozáshoz szükséges ismereteink és intézmé-
nyeink is, egy tényező mindig a legszükségesebb
marad hozzá, s ez a szeretet.

Ez a minden áldozatra kész emberszeretet
pedig az Eucharisziából fakad.

Tehát betegnek, gondozónak és az egész társa-
dalomnak egyaránt közelebb kell jutni az Eucha-
risztiához. Mondottam, hogy mi gyógyítani nem
tudunk, mi csak elősegítjük a természet gyógyító
tevékenységét. Ez az elősegítés egymással karöltve
kell hogy történjék úgy a beteg, mint a gondozói,
valamint a társadalom részéről egyaránt. Ez az
együttműködés csak úgy lehet összhangban egy-
mással, ha nem leereszkedés, vagy tisztelet, ha nem
megszánás, ha nem szociális kötelességérzet, hanem
ha szeretet kapcsol össze minket.

Igy tartozik az Eucharisztia elengedhetetlenül az önzetlen beteggondozáshoz. Belőle indul az ki és Benne végződik is. Ha minden beteg gondozását a vele szervesen kapcsolatos szociális kérdéseket meg akarjuk oldani, úgy feltétlenül szükségünk van az Eucharisziára!

Bornemisza Géza, m. kir. iparügyi miniszter:

A felebaráti szeretet és a társadalompolitika

«EGY KENYÉR, EGY TEST VAGYUNK sokan, mindnyájan, kik egy kenyérben része-sülünk», írja Szent Pál a korinthusiaknak az Eucharisztia testvériségéről.

Az Isten tisztelete és a felebaráti szeretet Krisztus tanításának két alapja. A krisztusi szeretetnek állandó jelenvalóságát az Eucharisztia, a közöttünk levő legfelségesebb Oltáriszentség testesíti meg. Az Eucharisztia egyesíti lelkünket Krisztussal, de egymás között is a legmélyebb testvériségbe forraszt. A felebaráti szeretet köteleke a kicsinyt, nagyot, műveltet, műveletlent, szegényt és gazdagot egyaránt szorosán egyesíti.

Társadalompolitikai szempontból a felebaráti szeretet eszméje az emberiség együttműködését, az élet és a munka biztonságát és a lét fenntartásához szükséges javak méltányos elosztását jelenti.

Ezért az Egyház a társadalmi életet mindig a felebaráti szeretet összetartó erejével igyekezett kitölteni. Az ókeresztény községek a szeretet és testvériség legszebb példáit adták. A középkor rendisége is a keresztény szeretet elveinek alapján mérte ki az egyes társadalmi rétegek jogait és kötelezéseit.

A XVIII. század végén és a XIX. század elején azonban a liberalizmus és az individualizmus eszméáramlata elsodorta, a középkori rendiség védő kereteit s a keresztény alapokat nélkülöző korlátlan szabadverseny szellemét juttatta uralomra. A liberalizmus és individualizmus társadalmi rendje azonban nem hozta meg az emberiségnek tőle várt boldogulását, sőt ellenkezőleg éppen a legszegényebbeket juttatta nehezebb körülmények közé.

Találón jellemzi ezt az állapotot XIII. Leó pápa a Rerum Novarumban: «Az iparosok régi társulatait a múlt században eltörölték, s azok helyébe más védelemről nem gondoskodtak, az újabb intézmények és állami törvények pedig a vallásos szellemet levetették, így lassanként odáig

jutottunk, hogy a mi korunk a munkásokat a munkaadók embertelenségének és korlátlan nyereségvágyának védtelenül kiszolgáltatta». «A termelés és a kereskedelem kevesek hatalmába jutott úgy, hogy néhány igen gazdag a szegények nagy tömegeire szolgálai jármot rakhat.»

E nagy bajokon a szocializmus, majd a kommunizmus a magántulajdon elközösítésével kívánt segíteni, szem elől tévesztve annak alapvető igazságát, hogy a magántulajdonhoz az embernek természetes joga van és hogy a magántulajdon intézménye minden emberi kultúrtörekvés természetes hajtóereje.

Az Egyház ezt a veszélyt nem nézte tétlenül. XIII. Leó pápa «apostoli tisztének sürgető parancsára» «hogy hallgatással kötelességet ne mulasszon», a reábízott tanítói hivatalnál fogva felhívta az egész emberiséget a szociális kérdés megoldására.

A Rerum Novarum-körlevél igazságainak hatalmas ereje felrázta és kötelességük tudatára ébresztette azokat a katolikusokat is, akik korábban a kor eszméitől elzárkóztak. Világszerte nagy lendületet vett az a társadalmi munka, amely a keresztény szociális elveknek a gazdasági életbe való átültetését célozza. A különben szétágazó és szertehulló törekvéseket foglalja egységbe az Actio Catholica, a katolikus Egyháznak a hívők égi és földi boldogulását erőteljesen munkáló orgánuma.

Az Actio Catholica feladata a keresztény szeretet eszméjének a gyakorlati életben való érvényesítése és megvalósítása.

Az Actio Catholicának a testvériséget kell hirdetnie, hiszen a kereszténység hirdette először határozott formában, félreérthetetlen világossággal és őszinte meggyőződéssel az összes emberek és osztályok valódi és egyetemes testvériségét. Az Actio Catholicának a munka méltóságát kell hirdetnie, hiszen a kereszténység a korábban lebecsült és megvetett kézimunkát Jézus Krisztus iparos munkájával nagy méltóságra emelte. Az Actio Catholicának szembe kell nézni a kereszténységet és az emberi kultúrát pusztulással fenyegető szörnynyel, a kommunizmussal.

A keresztény tant az életben is meg kell valósítani Szent Jakab apostol intelme szerint: «Legyetek az igének cselekvői és nem csupán hallgatói, megcsalván önmagatokat». (Jakab 1, 22.)

A legelső feladat a munkásoknak keresztény alapon való megszervezése. XIII. Leó pápa körlevele a céheknek és ezekhez hasonló szövetkezeteknek az újabb kor igényeihez képest változott alakban való felújítását ajánlotta.

«Menjetek a munkások közé», kiáltotta különös nyomatékkal a nagy szociális pápa, de ezzel egyenlő súlyt tulajdonít a munkaadók keresztény

alapon való megszervezésének is. Kétségtelen, hogy a munkásságot a multban nagyrészen a tőke túlkapásai kergették a keresztényellenes és felforgató irányzatok karjaiba.

Ezért még ma is közkeletű az a felületes és igazságtalan hiedelem, amely a munkásban a felforgató törekvések előharcosát látja. Pedig ennek éppen az ellenkezője igaz. A munkás megértő és türelmes. Hiszen mindenki, aki termelőmunkát végez és látja munkájának eredményét, hivatásánál fogva konzervatív lesz és munkássága által akarja boldogulását elérni, nem pedig felforgatás útján.

A cselekvő keresztény szellemmel áthatott munkaadó és tőkés tudja a szociális feszültségeket legjobban megszüntetni és Krisztus békéjét létrehozni. Úgy a katolicizmus, mint a nemzet szempontjából gyönyörű és óriási feladat a munkaadók és a munkások egymáshoz közelítése és egyesítése a keresztény szeretet jegyében. A szociális kérdést ma nem a kényszerítő körülmények miatt, hanem a keresztény szeretet alapján kell rendezni. Vessük szívünkbe és cselekedeteinkben valósítsuk meg az Údvözítőnek az utolsó vacsorán tanítványaihoz intézett szavait: «Új parancsolatok adok Nektek, hogy szeressétek egymást. Amint én szerettelek Titeket, Ti is úgy szeressétek egymást. Arról fogja megismerni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymáshoz». (János 13, 34.)

AZ EUCHARISZTIA ÉS A CSALÁD

AZ EUCHARISZTIA ÉS A CSALÁD TÁRGY-körrel a Szent István-Társulat dísztermében volt magyar szakosztályi gyűlés, amelyen gróf Zichy Gyula kalocsai érsek elnökölt.

Gróf Zichy Gyula érsek:

Az Eucharisztia és a családi élet.

A SZENTSÉGI JÉZUS TRÓNRAÜLTETÉSE, világdiadala s megdicsőülése, a kongresszusnak mélységes értelme, s ez a kongresszus roppant méretei s külső-belső hatásai szerint íme igazán fényesnek mondható. Amikor azonban ezt az igazságot hálás szívvel és könnyes szemekkel nyíltan is kimondjuk, igazságérzetünk önkénytelen egy nagy kérdést vet fel mindnyájunk szívében, melyet így tesztek fel: Hogyan lesz e nemzet méltó hordozója ennek a páratlan égi kegyelemnek? Bizonyára azért, hogy a kongresszusnak minden szent emlékét szívből megbecsüli és mindent megtesz, hogy ennek a kongresszusnak olyan nyoma legyen és maradjon, melyre mindig büszkeséggel

s hálával gondolhat minden élő és jövő magyar.

Bármily szép azonban ez a gondolat és ez az érzület, egymagában nem lesz elegendő a kongresszus méltó emlékének biztosítására. Mert ez a kongresszus nemcsak ünnep, nemcsak fény és pompa, nemcsak felvonulás, hanem oly nagyértékű életnyilvánulás és életformálás, melynek méltó nyoma és emléke egyedül és kizárólag ennek az életnek megőrzése és folytatása lehet.

És ha azt kérdezzük, hol van ennek a szent szándéknak, más szóval az eucharisztikus keresztény életnek legtermészetesebb s éppen ezért legdúsabb talaja, azt kell válaszolnunk, hogy az ideális keresztény családban. Igen, a családban! Mert minden embernek első formálója, első nevelője a családi szentély. Ebben a szentélyben fakad minden ember fizikai, mulandó élete, s ugyanitt kell fakadnia ama másik, belső életnek is, mely a lélek gondozása és az Údvözítő érdekei által az örök életre és a soha el nem múló, igaz boldogságra van hivatva mindenkit nevelni.

Dr. Radocsay László, főispán:

Az Eucharisztia a házasság meg-szentelője.

MINDEN INTÉZMÉNY, LEGYEN AZ EGYHÁZI, állami, vagy társadalmi, az ember boldogulását van hivatva szolgálni — és mégis mennyi boldogtalan ember él a földön! S ha a sok boldogtalanságnak okát kutatjuk, a végső okot mindig abban fogjuk megtalálni, hogy az emberek igen nagy része nem keresi Krisztust. Pedig ahhoz, hogy valóban elérhessük földi intézményeink célját: megtartani és követni kell Krisztust. Könnyű keresni, mert közel kétezer éve ég előttünk a világosság fáklyája. Könnyű megtalálni is, mert a maga Istenségével mindenütt jelen van. Könnyű befogadni, mert nekünk adta magát az Eucharishtiában.

Hiábavaló a házasság intézményének akár a legtökéletesebb jogi és vallási szabályozása, — nem képes végső célját, az ember boldogítását elérni, ha a házasságból hiányzik a mélységes hit és a megszentelő és segítő isteni kegyelem. A házasság csak akkor szent, ha maguk a házastársak is azt akarják, hogy szent legyen. Ennek a megvalósításához pedig krisztusi erő kell és ezt az erőt nyújtja nekünk, gyöngye embereknek, a szentségi Jézus: az Eucharisztia.

De ugyanerre az eredményre jutunk, ha a

házasélet problémáját egy másik, logikai alapon vizsgáljuk. Jó házasság tartósan csak jó emberek között állhat fenn. És aki jó ember, az erkölcsös ember. Ámde valóban erkölcsös ember, tartósan és állandóan erkölcsös ember csakis az istenhívő, istenfélő, istentisztelő és istenszerető ember lehet, vagyis röviden: a vallásos ember. Következésképpen jó házastárs: jó férj és jó feleség csakis a mélységesen vallásos ember lehet, ahol egyaránt hitvalló életet élnek. Ennek a hitvalló életnek a kulcsa pedig az Eucharishtiában van. Ő nemcsak Krisztus és az ember közti szeretet misztikus köteléke, hanem köteléke egymás között is mindazoknak az embereknek, akik a Krisztus szeretetében élnek!

Dr. Magyarász Ferenc O. Cist.,
plébános:

A serdülő kor és az Eucharisztia.

A SERDÜLŐ KORRAL FOGLALKOZNI, AMI-lyen hálás, époly nehéz feladat: mások a serdülés jelenségei és veszélyei falun, mások a városban, mások az intelligens középiskolai tanulónál és mások a külvárosok munkásifjúságánál, mások a nagyúri lakásban és mások a tömegszállásokon, mások a fiúknál és mások a leányoknál. Sőt még a világnézetben is van különbség: mert másképp serdülnek a Messalinák és a lisieuxi szent Testvérek.

I. *Mi a serdülő kor?* Nem kell az embernek freudistának lennie, hogy a serdülő kornak és a nemi életnek szoros összefüggését megállapíthassa. A nemiség nyomja rá bélyegét a serdülő korra. Mi csak szavakba foglaljuk ezt az összefüggést — a fogalmat maga a természet, azaz maga a Teremtő alkotta meg.

II. *A serdülő kor veszedelme.* — Maga a serdülés természetesen még nem veszedelmes, hisz természetes. «Isten nem bánja meg adományait» (Róm. 11—29.). Veszedelmessé csak *per defectum* (hiány) és *per excelsum* (túlzás) válhatik, azaz, ha maga a serdülő ifjú vagy többet, vagy kevesebbet tud a serdülésről, mint kellene, s aszerint kellenél többet vagy kevesebbet törődik vele. Nem tisztem most a nemi felvilágosítás kérdésének szétteretése, bármily hálás és szükséges volna is ez a téma mindenkor. Csak két megjegyzést teszek:

1. A nemi felvilágosítás is szerves része a nevelésnek, és pedig úgy is, mint tudománynak, úgy is, mint gyakorlatnak, tehát azzal együtt fejlődik.
2. A nemi fölvilágosítás *egymagában* még nem ment meg semmilyen hibától. A tudás még nem erkölcs. Amikor a pubertás éveiben a kívánság jelent-

kezni kezd, tökéletesen egyre megy, vajjon tisztában van-e az ifjú a nemi processzusokkal vagy sem.

Ám hibáznánk, ha azt hinnők, hogy a serdülő kornak minden hibája csak szexuális síkon mozog. Azt lehet mondani, hogy ami ebben a korban az értelemből, kivált az önismeretből és az ítélőtehetségből hiányzik, abból a vágyó- és akarótehetségben több van a kellenél.

Különleges hibái ennek a kornak: a fantázia túltengése, az ábrándozás. A hiúság, a nagyzás, a túlzás, érzelemben, szóban és cselekedetben. A rekordörület vetülete sportkedvelő fiatalágunk olimpiai vágású lelkében. A fegyelmezetlenség, a tekintély tiszteletének hiánya, az udvariatlanság stb.

A serdülő kor veszedelmei, hogy úgy mondjam: belsőleg ugyanazok mindenhol, mindenkor és mindenkinél, de a külső körülmények mások falun és a városban, a magasabb és alacsonyabb társadalmi rétegekben és a fiúknál és leányoknál.

III. *A serdülő kor és az Eucharisztia.* E kettőnek egymáshoz való viszonyát a skolasztika nyelven szólva, *antecedenter, előfeltételeiben, concomitanter, hatásaiban és consequenter, következményeiben* lehet tárgyalnunk.

A) *Előfeltétel* az, ami az Oltáriszentség vételét megelőzi, vagyis a szentgyónás. Semmilyen pedagógiai rendszer vagy szakkönyv nem tudja kikaknázni, sőt rendesen nem is ismeri azt a helyzeti erőt, amelyet a gyónás nyújt a katolikus nevelésnek.

B) *Hatásai*: az Oltáriszentség vételével egybekötött isteni kegyelmek. Bizonyos, hogy az Eucharisztia hitet követel, de gyarapítja is a hitet az áldozók lelkében.

C) Ezután a szónok arról beszélt, hogy az ifjúsági nevelésnek mit kell tennie a hatások megőrzésére.

Szent Leonidas vértanuról, a nagy egyházi írónak, Origeneknek atyjáról olvassuk, hogy lele-térdelt kis fia bölcsője elé és megcsókolta a kiseddel keblét a szíve fölött, mert ott lakik az Isten. Adja Isten, hogy az Anyaszentegyház ilyen csókot lehel-hessen serdülő ifjúságunknak szívére-lelkére, mert abban az eucharisztikus Jézus lakozik az ő kegyel-mével, az ő szeretetével, az ő tisztaságával!

N. Czike Gáborné, Lovich Ilona:

Hogyan teremtsen a családanya eucharisztikus szellemet a családban?

ÁTAKAROD LÉNYEGITENI CSALÁDODNAK hideg és sivár, betegségtől, anyagiaktól, büntől gúzsbakötött életét Krisztusnak gazdag, meleg életévé? Akkor előbb sajátmagadban kell lehetővé

tenned a nagy átlényegülést, melyben a lélek fenn- tartás nélkül egybeolvad Krisztussal és végre- hajtja küldetését tebenned az Úr.

«Vedd ezt a gyűrűt — szól Sigrid Undset remekbeformált férfialakja, az öregedő és nagy- beteg Lavrans hitveséhez — és holtodban se válj meg tőle, mivel találkozunk odaát. Isten meg- szünteti ellentéteinket, hogy barátságunk mélyebb- ről épüljön fel.» Hányszor vagyunk úgy, mint ez a két ember: nem ismerjük fel idejében egymás- mellé rendeltségünknek drága és örök értékeit. Egymásnak rontunk hitvány kicsiségekért, nagy kincseket tékozunk el apró fegyelmezetlenségek, áldozatnemvállalások miatt, ami nem is csoda, hisz emberek vagyunk.

De a gyakori szentáldozás segíthet. Megépíti közöttünk ama «mélyebbről épült barátságot», melynek alapja nem az érzékek összelobbanása. Ez is szent és Istentől való a hitvesközösségben, de hitvány és ingadozó alapnak mutatkozik egyedül. Az igazi alap az egymás lelkében el- merülni tudó felsőbb intuíció s Krisztusban fogant áldozat. Lényeget cserélni nem úgy, hogy megtagadjam saját egyéniségemet, hanem úgy, hogy bizonyos értelemben magamraöltsem sze- retetből fogant áldozatkép az ő életét. Bizony ez sokszor rettentő nehéz! De ez az a felsőbb- rendű engedelmesség, amelyről Szent Pál beszél. Királynői út ez, de nehéz, s aki próbálta, tudja,

hogy nem egyszer a szív gyökeréig ható átlé- nyegülés.

Testvér, tudod-e mi az: katolikus értelemben családanyának lenni? Annyi az, mint átvenni Isten kezéből a gyermeket, akkor és annyiszor, amikor és ahányszor adja. Természetszerűleg vállalni minden nagy és kis áldozatot. P. Plus szerint a keresztény élet értéke, hogy általa eggyel több emberben testesülhet meg s működhetik titokzatos módon a Krisztus. Valóban: ha hitünknek egyet- len parancsa sem sürgetné a gyermekáldás, az Ol- táriszentség létének puszta ténye kellene, hogy fülünkbe harsogja a szeretet szunnyadó fokán a parancsot: «Adj eleven hajlékot a Krisztusnak!»

Látod, ezért kell, hogy bele tartozzál, nem mint holt tag, de mint erős és eleven rész az Egyház édes nagy közösségébe, mert különben «nem kaphatsz kenyérjegyet a gyermeked szá- mára». Kizárod őt egy közösségből, amelynek tápláléka az erősek Kenyere. Pedig kell neki az a Kenyér, hisz azt akarod, hogy gyermeked éljen és aki abból eszik, örökké él.

Ilyen légkörben természetessé válik a gyermek előtt mindaz, amit az édesanya az ő eucharisz- tikus nevelése érdekében tesz.

Akarod-e, hogy ő a tiéd maradjon, hogy semmi el ne szakíthassa tőled? Add fenntartás nélkül Krisztusnak, mert tudd meg: aki úgy szereti gyermekét, hogy félti a Krisztustól, elveszíti őt!

vitéz Imrédy Béla miniszterelnök beszél a második nemzetközi gyűlésen

A M Á S O D I K N E M Z E T K Ö Z I G Y Ű L É S

1938 MÁJUS 27-ÉN, PÉNTEKEN DÉLUTÁN 4 órakor tartották az Ünnepi Csarnokban az Eucharisztikus Világkongresszus II. nemzetközi gyűlését, óriási érdeklődés mellett. Az előkelő közönség soraiban megjelentek a bíbornoki kar tagjai közül Kakowski Sándor varsói érsek, aki XI. Pius pápát varsói nuncius korában püspökké szentelte, továbbá Hlond Ágost gnesen-poseni érsek, Lengyelország primása, Hinsley Arthur westminsteri érsek, Gerlier Péter lyoni érsek, Gallia primása és Serédi Jusztinián bíboros-hercegprimás, sok érsek, püspök és más papi és világi méltóság.

Nagy taps fogadta a kormányzó feleségének, a kongresszus fővédnökének érkezését. Pár perccel 4 óra előtt harsonazene jelezte, hogy megérkezett Pacelli bíbornok, a pápa legátusa. Lelkes éljenzés közben foglalta el a pápai legátus helyét az emelvényen, majd felhangzott a pápai himnusz. A pápai himnusz eléneklése után dr. Imrédy Béla m. kir. titkos tanácsos, magyar miniszterelnök lépett a díszemlő eladói asztalához és a legátus, valamint az előkelőségek köszöntése után «Az Eucharisztia a szeretet köteléke a családban» címmel beszélt.

Imrédy Béla:

Az Oltáriszentség a társadalom támasza.

ÜNNEPEK SORÁT ÜLJÜK S EZ ÜNNEPEK mindegyike egy központban fut össze, az Eucharisziában, amelyből a szeretet sugárai áradnak szerte világítva és melengetve minden élet. A vinculum caritatis, a misterium fidei ünnepeinek sorában ma a családról beszélünk, amely a házasságon, a legmagasabbrendű emberi szeretetközösségen épül fel, amely szintén misztérium: misterium caritatis.

Egymás mellett áll ma tehát a két misztérium s felmerül a kérdés, minő vonatkozásban hozhatók

egyfelől a megváltás legmonumentálisabb emléke, örök vetítődése, a köztünk élő Kenyér, másfelől az Isten emberteremtő művének paradicsomi hajótöréséből megmaradt mentősajka: a család, amely a megváltás előtti történelem csillagtalan éjszakájának roppant hullámjárásában hanyódván, átmentette az Újszövetség kikötőjébe a szeretet paraszát, hogy a Megváltó lehellete újból lángalobantsa. Pedig mily durva kéreg rakódott az emberi szívre az ösbűn nyomán, micsoda mérhetetlen és céltalan üresség kongott az ember érzelmevilágában!

De ha eddig fenn tudott maradni a család, ha eddig meg tudott küzdeni egy szeretetlen, kietlen világ viharával, mi szüksége van akkor ennek a kipróbált, ennek a vészket kiállt intézménynek, a családnak erősítésre, mi szüksége van a szeretet isteni kötelékére? Nem jár-e helyesebb úton, ki azt hirdeti, hogy a család a természet rendjébe tartozik s a természet mindennél erősebb, tehát győzni fog, fenn fog maradni akkor is, ha oly kötelékekkel, melyek nem önmagából sarjadtak, nem fűzzük is össze?

Nem, tisztelt ünneplő közönség, ez a kételkedő hang nem a keresztény bölcsesség hangja. Akinek szeméi vannak a látásra és fülei a hallásra, nem zárkozhatik el annak a felismerésétől, hová fajul el a család gondolata a történelem folyamán és nem utolsó sorban a történelem ama lapjain, amelyeket mi forgatunk és amelyeknek forgatásáért mi vagyunk felelősek.

Ha visszanezünk a múltba a törzsi alakulat, amely a vérségen, tehát a családon épült fel, inkább a védelmi és munkamegosztási, tehát célszerűségi gondolatnak a gyakorlati megvalósulása, de nem szeretetkötelék. A nemi erkölcs eltorzulásai, a szülő- és gyermekgyilkosságok sorozata, az Isten-gyermekség gondolatának elhomályosulása, mind arra mutat, hogy a misterium caritatis legfeljebb, ha csira állapotában

volt meg a régi pogány családi gondolatban, legfeljebb parázsként izzott az átok salakja alatt. Amit ma oly természetesnek találunk a családi kötelék melegében, a szeretetnek abban a légkörében, amely a szobát, a házat otthonná teszi, nem egyéb, mint hosszú keresztény évszázadok kegyelmi kincseinek maradványa, lendület, amelyből hiányzik a hajtóerő, mint amikor a vonat még fut a síneken, ha gőzt már régen nem is kap, a lendület azonban egyszer csak kifogy s a mozgás megáll.

Vajjon nem ezt a képet mutatja-e ma a családi élet válsága? Közhely volna sopánkodni a család széttözlésén és ez a szónoki emelvény nem közhelyek hangoztatására készült. De mégsem lehet egészen hallgatással mellőznünk azt a különös jelenséget, hogy társadalomban időről-időre kialakul egy közfelfogás, amely a családi kötelék szabályozásának meglévő értékeit terhesnek tartja, megmozdul erre a törvényhozó és a társadalom közfelfogásához alkalmazkodva, leszálítja a mértéket. De mire munkáját befejezé, már az új mérték is terhessé válik s előlről kezdődik a lefelé licitáló játék.

S mindennek mi az oka, mindez miért van így? Mert a család borának tömlőjét nem küldik az Úr szőlőjébe töltekezni, mert a család vonatjának kazánját nem fűtik mennyei kalóriákkal, mert a szeretet forrásától, Istentől, egyre távolodunk kényelemből, értetlenségből, emberi dölyfből, — mit tudom? — a modern ember belső problémafáradtságából — mindég! Ó család, Ó házasság, ó szeretet misztériuma, honnan meríts erőt gyengeségekben, támaszt ingadozásodban, vigaszt hajótöréseidben, honnan végy zászlót, inspirációt harcaidban, mert mint minden élet, te is harc vagy, honnan végy, ha nem a szeretet misztikus kötelékéből, a vinculum caritatisból?!

ÉS MOST FORDITSUK MEG A KÉRDÉST, vajjon a Szeretetlenyér, amely elindult útjára az Utolsó Vacsorán, hogy meghódítson minden népeket: keressen-e támaszt és lelhet-e segítséget a családban?

Isten gondolata, hogy közöttünk éljen, hasson a Kenyér, a szeretet köteléke és Istennek ez a gondolata a teremtett világban kell hogy érvényesüljön. A szeretet sem kivétel. A szeretet Istentől jött, Isten ajándéka, de itt van e világon, e világra való, e világ útjait járja, e világ törvényeit követi, e világ törvényei szerint tudja csak áthatni a társadalmat. A szeretetnek is szervesen kell kifejlődnie, a szeretetnek is az alapokon, a sejtekben kell a maga munkáját elsősorban kifejtene. Az a társadalom, hol a családban nincs meg a szeretet, nem lehet a szeretet hazája. Botor gon-

dolat volt, amely — nem is olyan régen — az emberszeretet, a humanizmus korszakát akarta földi paradicsomként megvalósítani és kiteljesíteni, de ugyanakkor megtagadta a szeretet két pólusát, az égit épúgy, mint a földet. Krisztus áldozatát épúgy, mint a természet egyetlen közösségét, amely a szeretet csiráját képes volt megőrizni, a családot. Ennek a beteg elgondolásnak, ennek a balga kísérletnek árát fizetjük ma is. Palotát akartak emelni a szeretetnek, de alapjait üreges talajra rakták s a palota összedőlt.

S most itt áll a jelen nagy feladata előtt: újra építeni a szeretet hajlékát. Ehhez az építőmunkához egybe kell fogni azt az isteni gondolatot, amely a teremtésben nyilvánult meg, azzal az isteni gondolattal, amelyből a keresztfa és az Utolsó Vacsora áldozata született.

Szeretet: a lélek kisugárzása, misztikus hullám, melyet titokzatos adó bocsát ki a lélek mélyéről, melyet egy más lélek mélyén dolgozó felvevő-állomás vesz fel és vált át dalra. Vannak állomások, amelyek gyengébb felvevőképességűek, csak olyan hullámot tudnak felfogni, amelyet közlő bocsátottak ki, vannak, melyek csak szűkebb skálában tudnak rezonálni, a különböző hosszúságú hullámokra s vannak, melyek még a közeli rezgést sem értik, ha nem az ő hullámhosszukon szólal meg. S akik szembe szeretünk nézni a tényekkel, bevallhatjuk, ma a gyenge felvevőállomások többségben, a felvevőgépek megromlottak, primitívek lettek, a lelkek gépezetén túlságosan nagy pusztítás folyt a betűk és golyók ólmával. A történelem nagy műhelyében ma egyre kevesebb készül a valóban nagy sugárral, széles skálával dolgozni tudó felvevő- és leadó-állomásokból s ezek a ritka állomások magányos és csendes éjszakákon néha átsírnak egymáshoz, de hovatovább már nekik sem telik többre, mint S. O. S. jelekre.

Még sincs helye a kétségbeesésnek, de várni sem lehet. Az idő sürget, inkább ma, mint holnap munkába kell állani a szeretet feladatának megvalósításához. Gátat kell vetni a bábeli zűrzavarnak, mely a lelkek megértésének lehetőségét hovatovább elsorvasztja. Az első feladat elejét venni, hogy akik ma még megértik egymást, holnap farkasok gyanánt törjenek egymásra. Össze kell fűzni a szeretet misztériumának gyümölcsét, a családot a vinculum caritatiszal, át kell itatni az Eucharisziából eredő áldozatos szellemmel.

Vérközösség a család, vérközösség az Euchariszia. Az egyik a természet vérközössége, a teremtés gondolatának, a történelem értelmének — a «teremtsünk embert!» — gondolatának a nemzedékek során őt örökítője, formálásának, valóraváltásának örök eszköze.

A másik az Isten és ember vérközössége: Krisztus vérént önti belénk s így munkálja ugyanazt az emberteremtői gondolatot. Itt a mélyebb kapocs, itt a közösség, amely egybefonja a mysterium fidei-t és a mysterium caritatis-t.

Vér — ez a szó itt nem átok, hanem áldás. Ez a szó itt nem szörnyűség és nem halál, hanem édes odaadás és élet. Vér itt nem gyilkolásra omlik, hanem életet ad. Vérpatakon úszik a történelem hajója, e patakot vér kell hogy táplálja. Megadott nekünk, hogy ez a vérpatak ne Kain gyilkos tettéből, hanem az Isteni Bárány vérontás nélküli véráldozatából fakadjon!

A nagy tapssal fogadott beszéd után Audolent György bloisi püspök tartott francia beszédet, a magyar és francia katolicizmus kapcsolatairól.

Audolent György bloisi püspök:

Szent Márton, II. Szilveszter, Szent Erzsébet.

SZIVEMBŐL BESZÉLEK MOST, MERT HISZEN — bár első hittérítőnket Rómából kaptuk — a gallok egyik legnagyobb apostola, Szent Márton innét, Pannonia földjéről származott! A fegyver szolgálata hozta őt mihozzánk, az a fegyverszeret, amely mindkét népet annyira jellemzi. Francia földön történt meg vele az a csoda, amely az apostolkodás útjára lendítette őt. A szent Szűzön kívül nincsen még szent, akinek nevét annyi francia templom és egyházközség viselné, mint Szent Mártonét.

A másik szál, amely a francia katolikusokat Magyarországhoz fűzi, az a tény, hogy a francia katolikusok az idén ünneplik annak a tudós egyházi férfinak, Gerbertnek ezredik születési évfordulóját, aki később II. Szilveszter pápa néven Szent Péter utóda lett és aki koronát küldött Szent Istvánnak, keresztény királlyá koronáztatva őt vele.

A harmadik közös szál, amely nemzeteinket összefűzi, az a tény, hogy magyarországi Szent Erzsébet alakját francia író, Montalambert dicsőítette meg a legmagasztosabban. Az a faj, amelynek soraiból ilyen lélek születhetett, mint magyarországi Szent Erzsébet, méltó az egész világ csodálatára!

A közönség nagy mehatottsággal fogadta a beszédet; utána Bangha Béla S. J., aki a szónokokat az emelvényre kérte, Hlond Ágostonhoz, Lengyelország primásához fordult. A »háromperces szónokok« közül így legelőször Hlond bíboros beszélt.

Hlond Ágoston bíboros-érsek Lengyelország primása:

A katolikus Lengyelország szava.

NAGY MEGTISZTELTETÉSNEK ÉRZEM — mondotta Lengyelország bíboros-primása —, hogy a katolikus Lengyelországot, élén a zarándokokkal, képviselhetem a XXXIV. Budapesti Eucharisztikus Világkongresszuson Magyarország büszke fővárosában. A lengyel nemzet ezzel a demonstrációval kifejezésre juttatja az Eucharisztia iránti ragaszkodását és azt a hitét, hogy az Eucharisztia egyetemesen összekapcsolja a világ minden keresztény népét. A katolikus Lengyelország katolikus népe egységes abban a gondolatban és szellemben, amely az egész Egyházé: hűségesen hódol az Eucharisztia előtt, s ez a hódolat nemcsak mai történelmét jellemzi, de a multját is!

Beszéde további részében kitért annak a fáradhatatlan munkának méltatására, amelyet a Kongresszus Előkészítő Bizottsága hosszú hónapok során kifejtett, elismerését nyilvánította a Kongresszus minden munkásának, akik a nehézségek ellenére is igen kitűnő és elismerésre méltó organizációs munkát fejtettek ki.

— Az ősi és csodálatos Budapest — mondotta — szemeink előtt most úgy tűnik fel a világ szemében, mint szimbóluma és jele az Oltáriszentség védelmének a pogányság és az atheizmus ellenében.

Lengyel nyelven elmondott szavai után nagy lelkesedés közepette *magyarul* mondott még néhány üdvözlő szót:

— NEMES MAGYAROK! KEDVES TESTVÉREIM! Mi, lengyelek, akik az eucharisztikus szentévből a kongresszus vendégeiként szeretett magyar testvéreink körében megjelentünk, nem mulaszthatjuk el, hogy ne üdvözljük a nemes magyar nemzetet, amellyel történelmünk évszázadokon keresztül összekapcsolódott. Amikor most az eucharisztikus kongresszus ünnepségeire gyönyörű fővárosukba jöttünk, az Eucharisztia imádata mellett egyben teljes szívvel be kívánunk kapcsolódni a magyar nemzet nagy ünnepeibe is, amelyet első nagy királyának, Szent István emlékének áldoz. Ugyanakkor, amikor Szent István esztergomi otthonában megalapozta a keresztény Pannoniát, északon Boleszláv, a lengyelek nagy királya megvetette a mai Lengyelország alapjait. Mindkét hatalmas uralkodó a kereszténységet tette országának alapjává. Mi most annak a reményünknek adunk kifejezést, hogy az Eucharisztia fénye továbbra is

be fogja ragyogni a magyar és lengyel nemzet magasztos történelmét.

EZUTÁN A II. NEMZETKÖZI GYŰLÉS háromperces felszólalóinak csoportja következett a magyar abécé betűrendjében. Észtországtól Szíriáig sorra szólaltak meg országok és népek szavai az Eucharisztikus Krisztushoz és a Kongresszushoz.

Sarre Miklós (Eesti):

Észtország üdvözlete.

AZ ESZT NÉP KATOLIKUSAINAK NEVÉBEN köszöntötte mindenekelőtt a Szentséges Atya legátusát, a Világegyház egy kicsiny, mindössze négyezer főnyi hívőt számláló csoportjának nevében, — de az Eucharisztia Királya egyesíti az Egyházzal őket is, akiket nemzetük és országuk sorsa más környezetben tart. Odafönn, északon, több más kicsiny katolikus csoporttal együtt ők képviselik az Egyházat és sok érintkezésük van a magyarokkal rokon finn néppel, s nekik, az eszt zarándokoknak, ezért is öröm a magyar nép földjén tartott Kongresszust üdvözölni.

Hjalmar Augustinus Serenius (Helsinki):

Finnország üdvözlete.

AMIKOR ÜDVÖZLETET HOZOK FINNSZÁGBÓL — mondotta —, ez az üdvözet a hívőknek kicsiny seregéből érkezik. Boldognak érezzük magunkat, hogy ezen az Eucharisztikus Kongresszuson találkozhatunk a mi testvéreinkkel, a vendéglátó magyar néppel. Mindannyiunkat az Eucharisztia fogalmában foglalt igazi szeretet, a mindnyájunkat egységesítő közös imádság kapcsol össze s mi, északi katolikusok, sohasem felejtjük el a legméltóságosabb Oltáriszentségben lévő egységesítő és összefűző lelkiezők jelentőségét, nem feledkezünk meg az igazi krisztusi szeretetről, amely mindnyájunkat összekapcsol és arról sem, hogy minden az Istentől való. Tudjuk, hogy minden erőnk és minden befolyásunkat arra kell vetnünk, hogy a kereszténység minden hívő tagját a krisztusi szeretet töltse meg. Ha mi egymással találkozunk ebben a szeretetben és szolgáljuk egy-

mást, hogy a világ átalakuljon a szeretet jegyében, akkor megvalósulhat az az ideál, hogy a világ átalakuljon a szeretet jegyében!

*Colayco Manuel C. (Fülöp-szigetek):
Az előző Eucharisztikus Kongresszus üdvözlete.*

AZ ELŐZŐ EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS üdvözetét hozta Manillából, ahol az elmúlt 1937. évben főképp Kelet népei gyűltek össze s az is volt a Kongresszus jelszava: «Jöjjetek Kelet népei!» E jelszó, a «Vieni i puebls del Oriente» száz és százezreket hozott a gyönyörű Manillába s egyesítette ott őket ugyanabban a hódolatban, amely itt Budapesten az európai és többi zarándokokat.

A latin és katolikus multú Fülöp-szigetekkel Ázsia kereszténnyé lett szigetvilágának egy darabja, a diadalmasan előretörő térítés köszöntötte a budapesti kongresszust és a világ népeit s a még ragyogóbb jövő. Mert minden egyes területe a missziós munkának: egy leendő világbirodalom támaszpontja, akkora birodalomé, amilyen még nem volt a földön, Isten birodalmáé!

Ezután Marinaros Vince beszélt, a Máltai Lovagrend s a Szent György-rend parancsnoki és a Szent Sír-rend nagykeresztjének tulajdonosa.

Marinaros Vince (Görögország):

«Ez a mi legnagyobb ékességünk...»

AZ EGÉSZ KERESZTÉNY VILÁG TUDJA, hogy a régi atyák milyen buzgalommal vallották meg hitüket az Eucharisztikus Krisztus iránt és hogy Kelet kereszténysége mennyire ragaszkodott ahhoz, hogy az idők viharában az eucharisztikus jelenlét tanától el ne pártoljon.

Azért tehát fontolóra vévén Istennek azt a különös kegyelmét, amely a maga testét és vérért hátrahagyta számunkra a kenyér és bor színében: dicsőítsük Krisztus királyságát Aranyszájú Szent Jánossal, aki azt mondja egyik magyarázatában: «Ez a mi legnagyobb ékességünk, ez a mi dicsőségünk, ez a mi erőnk, ez a mi ezer javunk kincstára, ez a mi boldogságunk előfeltétele.» Mi görögök, akik tagjai vagyunk Krisztus katolikus Anyaszentegyházának, boldogok vagyunk, hogy miénk is a dicsőség. Boldogok vagyunk, hogy megtartottuk a hűséget Péter iránt, ama szikla iránt, amelyre

maga Krisztus Urunk emelte a maga Anyaszent-egyházát.

Klasszikus görögségű szavai után Habana nevében beszélt Arteaga y Betancourt Emánuel érseki helynök.

*Arteaga y Betancourt Emánuel
érseki helynök (Habana):*

*A Nyugatindiai Szigetek üdvöz-
lete.*

A HABANAI ÉRSEKI HELYNÖK SZAVAIBAN újra olyan föld üdvözlete szólalt meg, amely az emberiség és az Egyház történetének legdrámaibb pontja volt, a Nyugatindiai Szigetvilág, az Újvilágnak az a része, amelyet először pillantott meg Kolumbusz, amint keresztülhatolt az Atlanti-óceánon az amerikai partok felé. Ez a föld azóta keresztény lett s egész életének, kultúrájának és társadalmi valóságainak szinte egyedüli értékeket biztosító garanciája ma a kereszténység s annak éppen középpontja, az Eucharisztikus Krisztus!

A forró egyenlítő környéki sziget kiküldötte után az Északi Tenger partvidékének egyik országa, Hollandia nevében beszélt Van der Putt képviselő.

Van der Putt Henrik (Hollandia):

«Római katolikusok vagyunk».

PONTOSAN ÖTVEN ÉVE, HOGY NÉMET-alföld katolikusai tiltakoztak ama támadások ellen, amelyek az Egyház és annak fejei iránt irányultak. Akkori vezetőnk, Mgr. dr. Schaepman azt írta akkor: «Jöjj segítségünkre, Uram és nyujtsd kezedet a te néped és a te pápád ügyében.»

Most szerencsés lehetek megszólalni itt, egy világmozgalommá lett egységeszmének adva hangot s a Szentséges Atya küldöttjének jelenlétében annyiféle nép és annyiféle ország kiküldöttei előtt fejezve ki a legszentebb Eucharisztia előtti hódolatunkat.

Boldog az a nép, amely imáiban tisztelheti Istent s amely imádságaiban, missziómunkáiban, szociális munkáiban, karitatív munkájában, megnyilvánulásaiban, családi élet iránt való buzgóságában, rádióban, sajtóban elleneszegülhet annak a mozgalomnak, amely Isten ellen irányul. Boldog az az állam, amely megadja feltételeit a Katolikus Akció szabad fejlődésének és terjeszkedésének és

felfogása ugyanazt mondja, amit lovagias királyunk, II. Vilmos mondott, aki maga ugyan protestáns volt, de ezt vallotta: «Nem akarok más katolikus ismerni mint római katolikus, azaz olyant, aki az egyházi autoritás alá tartozónak vallja magát; nem bízom másfajta katolikusban!»

Eminenciás uram, noha ismerjük a magunk fogyatkozásait, nemcsak szavakkal, hanem tettekkel is ki akarjuk fejezni tiszteletünket a Szentséges Atya iránt és kivenni részünket ama egész világra szóló felajánlásokban, amelyek Budapesten most Krisztus felé szállanak. Németalföld katolikusai az a gárda akarnak lenni, amelyre az Egyház biztosan számíthat!

Ezután India nevében szólaltak fel ketten: A. X. Moraes (Bombay) és Schauriah Xavér S. J. Magyarországon talán még sohasem kapott ilyen hangot az ennyire távoli föld katolikusai.

Schauriah Xavér S. J. (Madras)

India üdvözlete.

Bombay küldötte tamil nyelven beszélt, az óriási Indiának egyik legelterjedtebb nyelvén, amelyen már az Evangélium is egyre többször szólal meg a forró Indiában, a Jézustársasági hithirdető pedig telugu nyelven szól.

MINDKETTŐJÜK AJKÁN INDIA SZÓLALT meg, az óriási India, a bálványok és Buddha Indiája, ahova a kereszténységet hirdetni az az apostol ment el, aki csak Krisztus sebeibe téve ujjait, hitte el az ő feltámadását. Mintha jelképe lenne ez annak, hogy milyen nehezen fog hinni egész India Krisztusban, aki pedig Eucharisztiajának világosságát felgyújtotta ott is, a szent tehenek, templomi táncosnők, hatkarú bálványok, őserdők, romok, kasztok, óriáskígyók földjén is, azon a földön, ahova Szent Tamás apostol után Xavéri Szent Ferenc vitte az Evangéliumot s amely földért, a hitnek a kasztok, nyelvek, szociális viszonyok, babonák és megkövesedett pogányság dzsungelében való terjedéséért annyit kell még imádkoznunk.

Az Egyháznak óriási feladatai, jelentősége van itt s ennek a földnek katolikusai — akikről két küldöttünk hírt adott — óriási lelki és történeti szerep birtokosai.

Az Egyház méreteire és fönségére mi sem vet nagyobb fényt, mint az, hogy ama föld után, ahol

a kereszténység most tör utat az ősi pogányság között, olyan föld-képviselője szólalt fel, ahol a kereszténység már másfélezer éves hagyomány: Irországé.

Browne Mihály püspök (Galwoey):

Irország üdvözlete.

EZ PEDIG A SZENTEK SZIGETÉNEK ÜDVÖZLETE VOLT, a Szentek Szigetéé, amely már látott Eucharisztikus Kongresszust, a dublinit. Az ír püspöknek szavai ennek üdvözlését hozták az ősi gael nyelven: gyönyörű és megható, hogy a kelta nyelv szavait az Egyház tartotta fenn. A négyezer éves kelta nép katolikussá lett szíve és lelke szólalt meg ezen a nyelven: a hódolat az Eucharisztikus Király előtt, az Egyház egysége előtt, Péter előtt s az üdvözlés Magyarországnak egy olyan nép részéről, amely szintén az Egyházzal való együttélésebből és katolikus hitéből merítette erőit viharos története folyamán.

Utána ismét ősi nép és ősi kultúra szólalt meg: Japán képviselője, népe nyelvének kemény csengésű hangjain: Yamamoto admirális.

Yamamoto Sinkiro István (Tokió):

Japán üdvözlete.

JAPÁN KATOLIKUSAINAK ÉS NEKEM egyaránt nagy megtiszteltetés és öröm, hogy kifejezhetem hódolatomat a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt: az igaz Isten, a mi Urunk iránt, s kifejezhetjük alázatos ragaszkodásunkat Őszentsége XI. Pius iránt, az ő Legátusának személyén keresztül.

A kihallgatás alkalmával, amelyben február folyamán volt szerencsém részesülni, Szentséges Atyánkat kitűnő egészségben láttam s láttam azt is, mily kegyesen és élénken érdeklődik Japán és annak minden ügye iránt. Ott messze Keleten még sokan nem tartoznak Krisztus Egyházához. Mi azonban nem szűnünk meg imádságban és az Eucharisztia iránt való hódolatban a japán vértanúk hősi népének minél dúsabb termését kérni, hogy minél inkább nőjön az isteni Szeretet és az Oltáriszentség híveinek száma.

Milosovics Eduárd egyetemi tanár (Jugoszlávia):

«A horvát népnek, a kereszténység elöbástyájának üdvözlete».

AKATOLIKUS HORVÁT NÉP NEVÉBEN üdvözölte azt az üdvözítő Krisztust, aki a maga legédesebb szeretetének jeléül az Eucharisziát hagyta hátra, s aki önmagát, az élő Istent, napról-napra szétoosztja.

A horvát nép — amint X. Leó pápa mondta — a kereszténység elöbástyája volt s régen és most is nagy tisztelője a Legméltóságosabb Oltáriszentségnek, igyekezik viszonzni annak szeretetét. Ez a szeretet kapcsolja a horvátságot az Anyaszentegyházhoz, annak fölséges fejéhez, a római pápához, Szent Péter utódához. Ezért fejezzük ki hódolatunkat a Szentséges Atya, XI. Pius pápa és annak főmagasságú legátusa, Pacelli kardinális iránt. Éljen Krisztus Király és a Legméltóságosabb Oltáriszentség, éljen Szentséges Atyánk, XI. Pius pápa.

Dr. Korosec Viktor egyetemi tanár (Jugoszlávia):

A szlovén nép üdvözlete.

KÜLÖNÖS ÖRÖMET OKOZ NEKEM, HOGY a XXXIV. Eucharisztikus Kongresszust a katolikus szlovének nevében üdvözölhetem.

Szentséges Atyánknak, XI. Piusnak dekrétuma a gyakori szentáldozásról valóságos Eucharisztikus tavaszt teremtett nálunk; többszáz-ezer az évi szentáldozások száma, és nálunk, Ljubljanában tartották az 1935-ös jugoszláv nemzeti eucharisztikus kongresszust. Hálával és mély alázattal valljuk, hogy mindez a fölséges Úristennek egyik ajándéka. És azt is tudjuk, hogy máig is igazak az 1900 éve elhangzott szavak, amelyeket az apostolok intéztek: «Uram, hová megyünk? Az Élet igéi nálad vannak, mi pedig hiszünk, mert Te vagy Krisztus, az élő Isten fia!» (János, 6, 69—70.)

A Legfölségesebb Oltáriszentségben találja meg életének irányítását mind a férfi, mind az ifjú, az Oltáriszentség iskolájában nőnek fel a keresztény leány és a keresztény anya, az Eucharisztia sugaraiban újulnak meg azok a kötelékek, amelyek egybefogják a családokat épügy, mint a rendeket

és a népközösségeket. Azt kívánom, hogy ez a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus is újítsa meg bennünk az Isten szeretetét, az Egyház szeretetét, szeretet a Szentséges Atya iránt, szeretet a néposztályok, nemzetek és államok között is!

*Vachon Sándor, egyetemi tanár
(Kanada):
Kanada üdvözlete.*

KANADA NEVÉBEN HOZOTT ÜDVÖZLETET, még pedig két nyelven is, angolul és franciául Willeneuve quebeci bíborosérsek képviselőiben. Szavait rövidhullámú rádió továbbította a tengeren túlra, a kanadaiakhoz, akiknek hite és áhítata a katolikus világ egyik büszkesége, és akiknek évszázados multja Amerika földjén a hagyományokat képviseli.

A kanadai katolicizmus: egyszerre jelent nagy tradíciókba gyökerező, történelmi multú, modern stílusú nagyvárosi pasztorációs munkát és társadalmi tevékenységet, ugyanakkor a messze északon folytatott nagy és szép missziós működést: az Egyház világosságát a Sarkkör táján. Ennek a katolicizmusnak nevében köszöntötte és üdvözölte képviselőjük a messze Európa és Magyarország Világkongresszusát, kifejezve örömét, hogy Kanada katolikusai szerencsések lehetnek az Eucharisztikus Krisztus hívői közé tartozni, kifejezve hódolatát s tiszteletét a Szentséges Atya küldötte, személyének helyettese, Pacelli bíboros iránt.

*Mgr. Daccache József püspök
(Libanon—Szíria):*

Az Eucharisztia az Egyház egységének titka.

BEYROUTH ÉRSEKE AZ EUCHARISZTIÁRÓL beszélt, mint az Egyház bázisáról. Beszédének bevezetésében idézte Szent Pálnak a Korinthusiakhoz írt levelének egyik mondatát, majd kifejtette, hogy az Egyház egysége az emberi természet egységén alapul, amely egység az Isten-

nel való szövetségben jutott kifejezésre. Majd szólt az Eucharisztia jelentőségéről, amelynek tisztelete a századvégén kapott új lendületet. A keleti szertartásnak részvétele a budapesti Eucharisztikus Kongresszuson éppen azt juttatja kifejezésre, hogy a nyelvbéli és a nemzetiségbéli ellentétek és különbségek ellenére, sőt az Egyház nagy egységében jelentkező szertartásbéli eltérések ellenére is, az Eucharisztia tiszteletében találjuk meg azt az egyetemes alapot, amely az egész katolikus világot összefűzi. A kereszténység nem hangozathatja elég nyomatékkal annak jelentőségét, hogy a földnek különböző nemzetiségű keresztényei a naponkénti szentmise és szentségimádás révén milyen hatalmas egységnek részesei és tagjai!

*Mgr. Jazeps Caman, helyettes
kultuszminiszter (Lettország):*

«Lettország: Mária országa».

BENNÜNKET UGYANAZOK AZ ÉRZÉSEK vezetnek ide, ugyanazok az ideák hoztak el a budapesti Eucharisztikus Kongresszusra — mondotta beszédjében Lettország helyettes kultuszminisztere —, amelyeket mennyei Királyunk és Urunk Jézus Krisztus az ő evangéliumában meghirdetett. Ha az emberiség napjainkban súlyos megpróbáltatásokban vergődik s ha hitetlenség és gyűlölet fenyegeti a békét, akkor ennek az az oka, hogy nélkülözzük Krisztust és hogy megfeledkeztünk a felebaráti szeretetről szóló legfőbb isteni parancsról. Mi, lettek, boldogoknak éreztük magunkat, hogy immár hét évszázad óta gyermekei lehetünk Mária országának, a Terra Mariánának és hogy hűséggel és hálával tekintünk föl a legbensőbb szeretet jegyében arra a Szentszékre, amely bennünket az emberi szeretettel, támogatással és javakkal halmozott el. Meg lehetünk győződve arról, hogy nemcsak a jelenlévők, hanem mindazok, akik hazájukban maradtak, a Szentatyával egyetértenek abban az imádságban, hogy az emberiség találja meg nagy egységét Krisztus Királyságában!

„A VILÁGOSSÁG A SÖTÉTSÉGBEN VILÁGÍT”

(SZÁZÖTVENEZER FÉRFI ÉJSZAKAI SZENTSÉG-
IMÁDÁSA ÉS SZENTÁLDOZÁSA A HŐSÖK TERÉN)

KI TUDNÁ MÉLTÓAN LEIRNI EZT AZ éjszakát, Beda Venerabilis hitvalló és egyházdoktor éjszakáját, amelyen éppen ezekre az órákra eső zsolozsmában a breviáriumszöveg az Anyaszentegyházhoz tartozók méltóságáról szól: «Ti vagytok a föld sava, és ti vagytok a világ világossága, melynek nem szabad véka alá rejtőzködnie, hanem tartóban állva kell világolnia . . .»

A kongresszusi oltár úgy tündökölt az éjszakában, mint az izzó és átlátszó ezüst, a tér: sápadtan sugárzik a lámpafényben; százötvenezer férfi számára ez az élet legnagyobb pillanata és legmegrendítőbb élménye.

A tér egészen sötétté válik, az elektromos lámpák kialusznak, feltündökölnek az éjszakai szentségimádást tartó férfiak kezében a fáklyák és a

Imádkozó férfiak a Hősök-terén, P. Csávossy Elemér S. J. elmélkedése alatt

A csodálatos éjszaka oltára, amely előtt a toledói bíboros éjjeli miséjén százötvenezer férfi járult szentáldozáshoz

gyertyák; ennek az éjszakának feledhetetlen tűz-tengere. És ekkor így szól a hangszórokon át

egy hang, az elmélkedőé, az éjszakában:

E PILLANATBAN SZIVETEKBEK IS KIgyullad a hit és imádás fáklyája és együtt veletek ebben az órában az egész világon, száz meg százezer férfiszív: hitben együtt érez és együtt imádja azt, aki itt a szentségi színek alatt királyi fenségben rejtőzik.

Ebben a pillanatban csak lelkekben hallható, de annál erősebben és mélyebbre ható szóval intézi a szentségi Krisztus hozzátok is a kérdést: Kinek tartanak engem az emberek? — És mi látjuk a pogányok millióit, akik lelki vakságban értelmetlenül elhaladnak mellette (amint mi elhaladunk a pogány pagodák és bálványtemplomok mellett). Nekik semmivel sem több a szentségi Krisztus, mint nekünk a pogány bálványok. És elhaladnak mellette a rossz, a hitükből kivetkőzött keresztények, csak kenyeret látnak a konsekrált ostyában, és értelmetlen előttük mindaz, amit mi most teszünk és ünneplünk.

És most rád tekint a szentségi Krisztus és tőled kérdi: És te? te kinek tartasz engem? És mi felelünk: Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia. És ugyan-ezt vallja velünk együtt az egész földkerekségen ezer és millió férfiszív: Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!

GYÖNYÖRŰSÉGES LÁTVÁNY EZ ISTEN ÉS a világ színe előtt, férfilekeknek ez a hitben való fáklyagyulladás, mint a villanylámpák ezreinek kigyulladás az oltár körül. Ezer és millió férfi szent hűségükre emeli most velünk kezét az egész világon és mi mindnyájan — akár ezer meg ezer istentagadó, Krisztus-gyalázó, erkölcsöt, tisztességet, adott szót és hűséget sárba tipró istentelen hitetlennel szemben — szent bátorsággal és eréllyel, nyílt férfihomlokkal emeljük fel szavunkat szent hűségfogadalomra, és térdet hajtva az előtt, akit itt a szentségi színek földi szemünk előtt eltakarnak, kiharsogjuk a világba: Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia! Ezer és ezer káromkodó istentelennel szemben valljuk, hogy mi keresztények, katolikusok vagyunk, hogy *van* Isten, hogy ez a megtagadott és meggyalázott Krisztus *igaz* Isten, hogy e parányi kenyér színe alatt az élő Isten maga lakik, hogy e parányi kenyérszín alatt rejtőző Krisztus a századok és a világ ura, királya, üdvözítője, egyedüli reménye és boldogulása. Azért kiáltatok velem mindnyájan hangos szóval a világ négy tája felé, hogy Európa minden nemzete meghallja, hogy visszhangozzék a Csendes-óceán partjain, Japán szigetvilágán, Ausztrália

kikötőiben, Amerika felhőkarcolói felett, hogy visszhangozzék a Jeges-tenger tájékán és a Szahara oázisának pálmaligeteiben, kiáltások a kelet istentelenei és a nyugat hitetlenei felé: *Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!*

Százötvezer hang: Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!

Kiáltások: A te országod örök és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta!

Százötvezer hang: Nem vesznek erőt rajta!

Kiáltások: Szentségi Jézus, hiszek benned!

Százötvezer hang: Szentségi Jézus, hiszek benned!

Szentségi Jézus, hiszem, hogy a századok királya vagy!

Százötvezer hang: Szentségi Jézus, hiszem, hogy a századok királya vagy!

Szentségi Jézus, hiszem, hogy a világ egyetlen reménye te vagy!

Százötvezer hang: Szentségi Jézus hiszem, hogy a világ egyetlen reménye te vagy!

A hang, az elmélkedőé, az éjszakában:

MEGVALLOTTÁK HITETEKET, IMÁD-tatok. De ne higye senki, hogy ti nem tudjátok, kinek és miért hisztek. A ti hitetek értelem szerinti okos szolgálat. Ne legyen egy istentelen sem öntudatosabb istentelenségében, mint ti a szentségi Isten hitében és az emberré lett Isten teste s vére imádásában e szentségben!

Itt szemünk csak kenyeret lát ugyan, mélységes titok fátyla rejti el előttünk istenségének fényét, de ha felnézek az égre és az ezer és millió csillagot szemlélem, mely most ránk leragyog, ha az ég rejtélyeibe tekintek, ha a villany fénycsodát nézem, mely minket sugaraival körülragyog, akkor felismerem, hogy mindennél titokzatosabb vagy te, mindezek teremője, és nem volnál végtelen, ha véges értelemmel fel tudnálak fogni. Soha teremőed titkainak végére nem hatolhatok; annál kevésbbé juthatok a te saját titkaid végére; teremő, végtelen nagy Istenem!

Nem csodálkozom, hogy saját testeddel=véred-del táplálsz, mikor az édesanyát látom, hogy megteszi magzatával. Vajjon felségesebb, nagyobb, mélyebb, gyengédebb-e az ő szeretete, mint a tied, aki minden atyaság, anyaság, odaadás, szeretet forrása és gyújtópontja vagy, te a szeretet Istene!? Ha megtestesüléset, kereszthalálat, lelki újjáteremtésemet a kegyelem által, ha az isteniúság magasztos és mély titkait hiszem, akkor már nem lehet okom kételkedni, hogy a kenyér és bor színe alatt is jelen vagy és lelkem életének isteni tápláléka lettél.

Dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök hozza a Legszentebbet a baldachin alatt

Isten szava biztosít minket, melynél nagyobb, erősebb biztosíték nincs a világon; mert Isten szava valóság, Isten szava világot alkotta, ég és föld elmúlnak, de el nem múlik az ő szava, mely így szól: «Az én testem valóban eledel, és az én vérem valóban ital. Ez az én testem, ez az én vérem. A kenyér, melyet én adok nektek, az én testem a világ életéért».

De ha mindezt nem is tudnám, akkor is hinni kellene, hogy ebben a kenyérben Isten lakozik és működik. Százezren hódolnak, imádva meghajolnak e szent ostya előtt, a világ legnagyobbjai, legbölcsebbjei, legszentebbjai, a fejedelmek és királyok, pénzarisztokraták és koldusok, a természet kutatói és az orvostudomány korifeusai, államférfiak és hadvezérek, művészek és költők, sportemberek és gyárosok, már évszázadok óta, a sötétség hatalmainak minden erőfeszítése ellenére, a Nérók, Dioklécianók, Leninek és Callesek és roppant szervezeteik, ágyúik, repülőik, bombavetőik, álnok hitszegésük és minden hazug csalárdságuk ellenére is. Ennek a kenyérnek hite és élvezete termelte ki az erkölcs legnagyobb hőseit, a szenteket, a vértanukat, akik megvetve a világ minden ígéreteit, gazdagságot, kilátásokat,

minden földi érdek nélkül a szegényeknek, testileg és lelkileg nyomorultaknak, belpoklosoknak, rabszolgáknak szentelték oda ifjúságukat, szépségüket, tehetségüket, vagyonukat — s ha mindez egy nagy hazugságon alapuló tévedésből eredne, undok kenyérimádásból, bálványkultusból: ez lenne Uram a világ legnagyobb csodája.

Nem, nem — ez nem lehet! Hiszek, Uram, szavadnak. Nem mondom a kételkedőkkel: Hogyan adhatja ez nekem az ő testét eledelül? Elég nekem a szavadon alapuló tény és köszönöm, hogy adod magadat. — Nem mondom a felvilágosodottakkal: Nemde József fia ez, akit mi ismerünk? Hogyan mondja tehát, hogy én az égből szálltam alá! Elég nekem, hogy te mondd, és én imádlak! Nem mondom a kevélyekkel és hitetlenekkel: Kemény beszéd ez, ki tudja meghallgatni? Nem, én Péterrel mondom: Uram, kihez menjünk, az örök élet igéi nálad vannak.

Azután morajlóan, akár a tenger: Százötvenezer férfi ajkán a Hiszekegy.

KI TUDNÁ ELFELEJTENI EZT AZ ÉJSZAKÁT, a Kongresszus csodálatos éjszakáját, melyen százötvenezer férfi vonult fel a téren. A csoportbizottság

nagy munkája idevonzotta a gyárat, műhelyeket, az egyházközségeket és ügybuzgalmi egyesületeket, hogy minél nagyobb számban vonuljanak fel a férfiak erre a manifesztációra. Tizenkét különvonat is érkezett az esti órákban a fővárosba, telve hitvalló férfiakkal, akik a szentségimádás és az ezt követő éjfélti mise után ugyanazokkal a különvonatokkal tértek vissza elindulási helyükre.

Vajdahunyad várából éjjel fél 11 óra után megindult a papság a Hősök-terén keresztül a kongresszusi oltár felé. A menetben *dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök vitte az Oltáriszentséget. A kongresszusi oltár fényárban úszott. Negyven méter magasságban, mint irányt jelző sarkcsillag ragyogott a kereszt és az oltár mögül a Szentség háttereként: hatalmas fénylegező.

Mintegy 150.000 férfi vette körül ezt a sejtelmes központot, az érzelmeknek és gondolatoknak csodálatos felkiáltójelét. A szentségkitételkor kemény, érces hangon zengett fel a férfiak seregének ajkán a «Szent vagy Uram». Majd feszült csend szállta meg a teret és a következő pillanatban már hallani lehetett *P. Bangha Béla S. J.* szavát, aki megmagyarázta és kifejtette az éjszakai szentségimádás jelentőségét. Azután *P. Csávossy Elemér S. J.* tartotta meg az első elmélkedést a hitről, amelynek a történelem viharainak legnagyobb zúgásában sem szabad kialudnia a lelkekből. Az elmélkedés alatt egyszerre kialudt a Hősök-terén minden lámpa és a hatalmas buzgó férfisereg minden tagjának kezében gyertyafény gyulladt ki. Ezek az égő gyertyát tartó karok magasba emelkedtek és egy megrendítő hitvallás tört fel az égbe minden férfi ajkáról: Credo... Hiszek... Nemcsak

magyarul, vagy latinul, hanem úgyszólván a világ minden népének nyelvén hallottuk a hitvallásnak ezt az egeket megmozgató eskütételét. Újabb szentségi ének után következett a második elmélkedés, az engesztelésről. Majd rövid szünet után harmadszor hangzanak fel *P. Csávossy* szavai, amelyek most már az önfeláldozás hősi lángjait csiholták ki a férfiszíveknek ebből a szinte beláthatatlan erdejéből:

HISZEK! — DE MIT MOND NEKEM A HIT ?
Vajjon megérdemli-e ez a fehér kis ostya mindazt a fényt és ragyogást, mely körülveszi, ezt a gigászi erőfeszítést, mellyel a szellem és az izmok erői megfeszülnek szolgálatában, ezeket a költségeket, pénzáldozatokat, melyeket pazar kézzel meghozunk, csakhogy minden lehető fény, dicsőség és gazdagság vegye körül ezt az igénytelen fehér kis ostyakenyeret? Hajók jönnek az Óceánon túl, gyorsvonatok futnak be Európa minden tájkáráról, az egész világ megmozdul, mozgósítva vannak a belügy-, a külügy- és honvédelminisztériumok, művészek és technikusok dolgoznak már hónapokon át, szónokok és költők, írók és publicisták belefektetik egész szellemi, fizikai erejüket, maga az oltár, melyen most a szentség áll, hónapok s nagy pénzáldozatok műve. Megérdemli-e ez a fehér kis ostya mindezt? Mindezt a pénzáldozatot, erőfeszítést, fényt és dicsőséget?

Ki vagy te? kérdem. Ki vagy te, Oltáriszentség, nekünk? — Krisztus valóságos teste és vére a kenyér és bor színe alatt, így tanítja a hit, a katolikus Egyház!

Mi érteti meg velem, hogy mi nekem az

Az éjfélti órákban

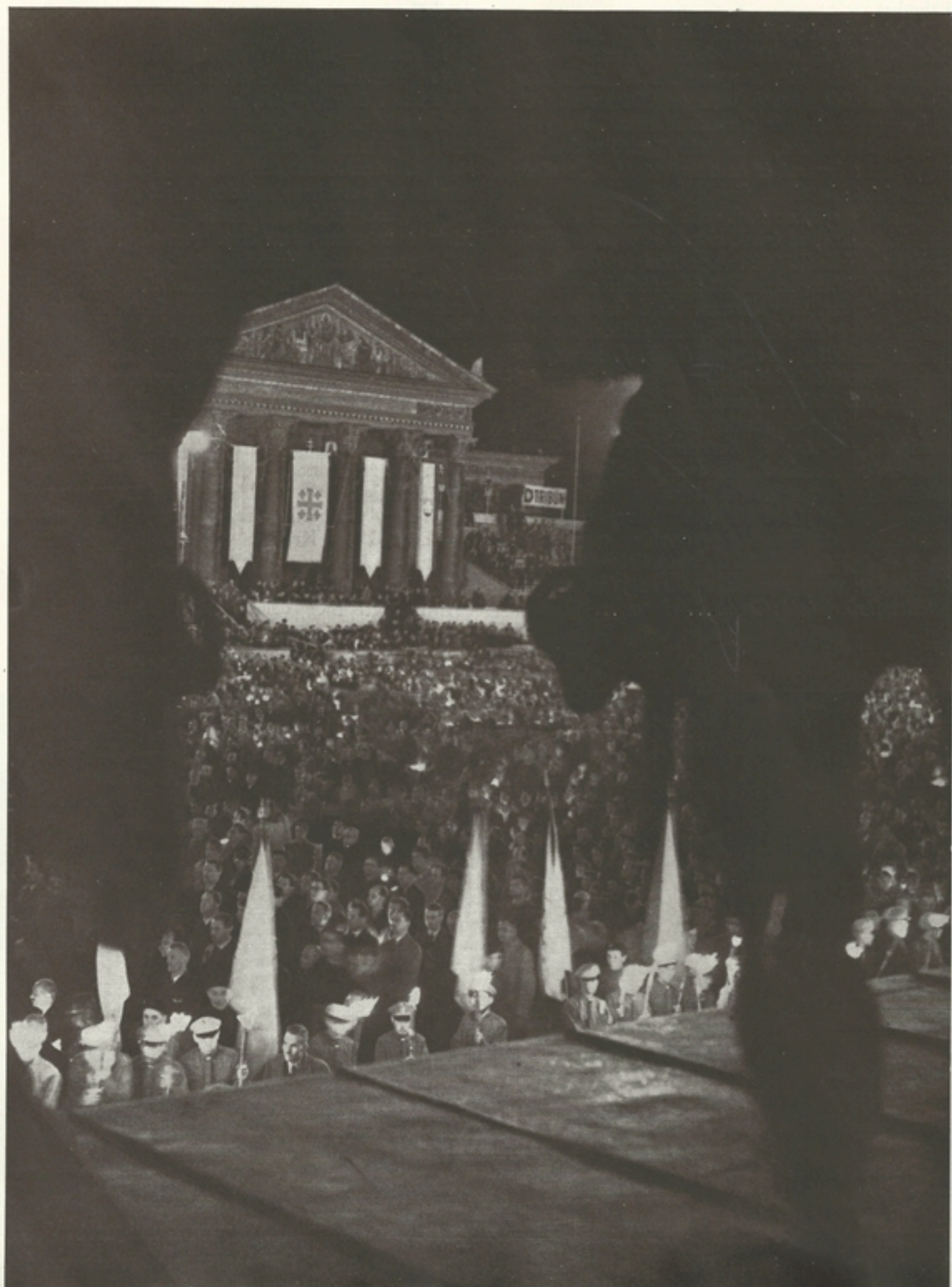
Oltáriszentség, a «mirabile sacramentum», a csodálatos nagy istenség, amint az ének zengi? — Megérteti velem, ha kérdem: ki az Isten, aki ebben az igénytelen ostyában jelen van? Megérteti velem, ha kérdem: Mibe került neki, hogy itt köztünk jelen legyen? Megérteti velem, ha szem-

Az éjszaka tűzfényben

lélem, mily csodákat művelt hatalma, csak hogy köztünk jelen lehessen.

Ki az Isten, aki e parányi ostya színét lakóhelyül, palotául választotta magának?

Mibe kerül ennek a nagy Istennek, hogy köztünk jelen lehessen e kis ostyában?

Goma y Thomas bíboros éjféli szentmiséje

Mily csodákat művel! Áttöri a természet törvényeinek acélfrontját, hogy köztünk lehessen; *eledelül* adja magát nekünk!

Isten minden nagyságát, végtelenségét, bölcsességét, szeretetét, szenvedését, vérét, csodáját mintegy összesűriti és a kis ostya alá rejt, hogy megfoghassam őt és magamhoz vehessem: ez az Oltáriszentség, ez a csodálatos szentség, ez a szeretetnek mélyes nagy titka.

Ez a szeretet megérdemel minden viszontszeretetet.

Ez az odaadás megérdemel minden hálát

és hálából fakadó viszontátadást, minden áldozatot, minden dicsőítést, mindaz, ami most körülveszi, és még ezerszerte többet.

Annál inkább, mert szeretet, hála, dicsőítés, odaadás helyett ép férfiszívektől a századokon át, amióta a szeretet szentségében él, számtalanszor gyalázatot, hitelenséget, közönyt, hidegséget, szentségtöréseket tapasztalt. Felvonult most előttünk a századoknak minden istentelensége a pogány Cézároknak korától fogva az albiak és valdiak és húsziták szentséggyalázásain át a mai istentelenek borzalmas templomrablásáig, Oroszország,

Spanyolország és Mexikó lázító szentségtöréséig. Ezek a szentségtörések és káromlások és borzalmak megkövetést, engesztelést, tiltakozást, elégtételt követelnek.

Azért itt a meggyalázott szentségi Krisztus előtt férfiszívünk minden hűségével és határozottságával tiltakozunk a hitetlenség minden istenkáromlása, templomrablása, szentségtiprása, erkölcstelensége és hitszegése, az Egyház szabadságának minden igazságtalan megkötése, papok és szerzetesek ellen elkövetett minden rágalmak és becstelenségek, a gyermekvilág és az ifjúság minden tervszerű félrevezetése és tudatos megrontása, az istentelenség minden vallásirtó propagandája és főleg minden gyalázat és vakmerő káromlás ellen, melyet az Oltáriszentség ellen elkövettek és elkövetnek az egész világon.

Azért kiáltjátok velem:

Isten szent nevének minden ocsmány káromlása ellen —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

Isten kihívó tagadása ellen —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

Krisztus istenségének vakmerő meggyalázása ellen —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

A szentségi Jézus minden megbántása ellen —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

Minden szentségtörés ellen —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

Minden lerombolt, felgyújtott, megszenstelenített templomért —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

Minden igazságtalanul bebörtönzött és legyilkolt papért —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

Minden galádul lemeszárolt apácáért —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

Minden elrabolt iskoláért és kórházért —

Százötvenezer hang: Tiltakozunk!

A hang, az elmélkedő, tovább beszél az éjszakában:

ELHANGZOTT A TILTAKOZÁS SZAVA. KOMOLY VOLT — de csak akkor, ha saját személyedet illetőleg is jóváteszed, ami Urad és királyod, a szentségi Jézus, a te Istened ellen vétettél. Komoly volt tiltakozásod, ha most magad is bánat és őszinte beismerés által szívedet ismét megnyitod a szentségi Jézus kegyelmének.

Tekints szívedbe!

Nem volt-e onnét éveken át száműzött király a szentségi Krisztus? Keresztény katolikus vagy? Mikor vetted utoljára magadhoz a szentségi Krisztust? Mikor áldoztál utoljára? Talán házas-

Az éjszakai szentáldozás

Albrecht főherceg, József főherceg, József Ferenc főherceg, Teleki Pál gróf kultuszminiszter az éjszakai szentségimádáson

ságod óta nem? Talán még akkor sem? Talán első áldozásod óta nem? Talán még soha? Vagy már nagyon régen? Öt, tíz, húsz, harminc év előtt? Vonjon most Szívéhez a szentségi Krisztus!

Talán hitetlenül, érzéketlenül, közömbösen állottál vele szemben eddig? Talán mint ellensége? Talán átpártoltál hitszegően, megalkuvóan az ellenség táborába? Talán Pilátus, talán Júdás voltál, talán bámuló, talán káromkodó tömeg voltál Jézus keresztje alatt? Vonjon most ismét magához a szentségi Krisztus!

Eltévedtél? Úgy-e érzed, hogy nem találtad meg boldogságodat távol Krisztustól? Úgy-e érzed, hogy megcsalt a világ, megcsaltak az emberek, megcsalt a szenvedély, mikor azzal kecsegtetett, hogy jobb dolgod lesz Krisztus nélkül, mint vele? Hová vezet utad, ha tovább folytatod?

Borulj Istened Szívére, mint tékozló fiú, és mondd: Atyám, vétkeztem az ég ellen és Te elled! Szóljon meg ajkadon a férfiszív bánata és mondd el lelked mélyéből bűnvallomásodat:

Ajkamról elhangzott minden káromló szóért —

Százötvenezer hang : Bocsáss meg nekem, ó szentségi Jézus!

Minden vétkesen elmulasztott szentmishallgatásért —

Százötvenezer hang : Bocsáss meg nekem, ó szentségi Jézus!

Szüleim és gyermekeim ellen elkövetett minden bűnömért és mulasztásomért —

Százötvenezer hang : Bocsáss meg nekem, ó szentségi Jézus!

Felebarátom ellen elkövetett minden szeretetlenségért, minden rossz példáért családban és hivatalomban, minden gyűlöletért —

Százötvenezer hang : Bocsáss meg nekem, ó szentségi Jézus!

Minden élvezetvágyért, paráznaságért, házassági hűtlenségért és visszaélésért a házasság szentségében —

Százötvenezer hang : Bocsáss meg nekem, ó szentségi Jézus!

Minden igazságtalanságért, okozott botrányért és minden gonoszságomért —

Százötvenezer hang : Bocsáss meg nekem, ó szentségi Jézus!

A hang, az elmélkedő, tovább beszél az éjszakában :

ENGESZTELÉSÜL, ELÉGTÉTELÜL BŰNEinkért nemcsak imádásunkat és tiltakozásunkat, hanem elsősorban tettben megnyilvánuló férfias és bátor szeretetünket ajánljuk fel. Ott leszünk mindenütt, ahol Krisztus és az ő Egyháza érdekei megkívánják, minden gyáva érdekkeresés és emberi tekintet nélkül. Azért kiáltásatok velem:

Ha majd az istentelenek harci támadása hitünk bátor megvallására hív, —

Százötvenezer hang : Ott leszünk.

Ha majd diplomáinkat, iskoláinkat, papjainkat, apácáinkat, gyermekeink hitét és ártatlanságát galád támadás ellen meg kell védenünk —

Százötvenezer hang : Ott leszünk.

Ha majd a katolikus érdekek, a házasság szentségi jellege és felbonthatatlansága mellett szavazni kell —

Százötvenezer hang : Ott leszünk!

Ha majd a katolikus sajtóért síkraszállani, áldozatot hozni kell és lemondani a megszokott kereszténytelen sajtótermékek pártolásáról, olvasásáról —

Százötvenezer hang : Ott leszünk!

Ha majd a húsvéti szent kötelezettség teljesítése érdekében ott kell állni a gyóntatószéknél és bűneinket bevallani —

Százötvenezer hang: Ott leszünk!

Fogadd tehát, szentségi Jézus, százezer férfiszív szent fogadását és felajánlását, amellyel magát szentséges Szívednek szenteli engesztelésül és elégtételül a férfivilág mulasztásaiért és bűneiért főleg a nyilvános életben, a tudás és művészet, a technika és a gazdasági élet elszakítása által a Tőled hirdetett és általad megállapított erkölcstől és szent parancsaitól.

Most elalszik a villanyfény és kigyulladnak kezetekben a fáklyák. Fogadd, Urunk Jézus, szívünk szeretetlángját, hogy lelkünk, akaratunk érte lángholjanak egyedül.

Százötvenezer hang: Szívednek szenteljük magunkat.

A hang, az elmélkedő, tovább beszél az éjszakában:

KÖNYÖRÜLJ RAJTUNK, Ó IRGALMAS JÉZUS, és vonj Szívedhez mindnyájunkat. —

Légy te király ne csak hű fiaidnak, akik Tőled soha el nem szakadtak, hanem a tékozló fiúké is,

akik Téged elhagytak. Légy királya azoknak, akik még a pogányság sötétségében és a halál árnyékában ülnek és vezesd őket a hit világosságába és Isten országába. Légy királya azoknak, akiket a vélemények különbsége elválaszt tőlünk, vagy a szakadás Egyházad testéről letört, és add, hogy mielőbb egy akol és egy pásztor legyen. Adj, ó szentségi Jézus, minden nemzetnek és országnak biztos békét és szabadságot, egyesítsd a családokat és minden embert szereteted nagy birodalmában, hogy mindnyájan egyek legyünk, amint Te és az Atya egyek vagytok, és a világ négy tájáról visszhangozzék a szó:

Dicsőség az isteni Szívnek, melyből nekünk az áldás fakadt. Amen.

Éjfélre járt már az idő, amikor az elmélkedés és a vele kapcsolatos szentségimádásnak vége volt. Éjfélkor vonult nagy asszisztenciájával az oltár elé *Goma y Thomas* Izidor bíbornok, toledói érsek, Spanyolország primása és megkezdődött az *éjjeli szentmise*, amely alatt 300 pap áldoztatta meg a résztvevő férfiak seregét, 600 díszbeöltözött ministránstól kísérve. Alázattal borult le a férfiak tengernyi serege, hogy az Oltáriszentségben magához vegye az Úr Krisztus valóságos testét.

Szentáldozás

Az Eucharisztikus
Krisztus diadaláért

1938 MÁJUS 28, SZOMBAT (SZENT ÁGOSTON NAPJA)
A KONGRESSZUS HARMADIK NAPJA

AZ EUCHARISZTIKUS KRISZTUS DIADALÁÉRT

«UJJONGANAK A TE SZENTJEID» . . . — Ezzel a mondattal kezdődik a mai mise introitusa, amelyet a budapesti templomokban mondanak. Ma a missziókért miséznek valamennyi templomban, az Erzsébetvárosi templomban keleti szerzetes tartású főpapi misét mond dr. Sztojka Sándor munkácsi püspök s a nap egyik legnevezetesebb eseménye éppen az Egyház egységéről szóló konferencia.

AZ EUCHARISZTIA ÉS AZ EGYHÁZ EGYSÉGE

JELENTŐSÉGÉBEN VALÓSÁGGAL AZ ÜNNEPI gyűlések szintjéig emelkedő volt az a gyűlés, melyet a kongresszus keleti albizottsága a központi Katolikus Kör Molnár-utcai nagytermében szombaton déli 11 órakor rendezett. A program ezt a gyűlést «az Eucharisztia és az Egyház egysége» címmel jelezte és már külsőségeiben is a teljes egyházi egység reprezentánsa volt. Ott volt a keleti és nyugati Egyház sok főpapja. Ott voltak a legkülönbözőbb nemzetek tagjai s a gyűlés soknyelvűségében megnyilatkozott egyértelműség szinte azt az érzést keltette, hogy a bábeli csoda fordult meg itt ellenkezőjére, vagy a pünkösdi lángnyelvek hatása nyúlt ki két évezred utánra.

A gyűlés kezdete előtt általános figyelem között Szántay-Szémán István dr. pápai prelátus emelkedett szólásra. Latin és magyar nyelvű beszédben köszöntötte a kongresszusra összegyűlt testvéreket és az előkelőségeket. Fölkérésére Tappauni Ignác bíboros mondotta el elnöki megnyitóját francia nyelven.

Az első szónok Kurteff Cirill bulgár püspök volt, aki bulgár nyelven beszélt.

Kurteff Cirill szófiai püspök:
Az Eucharisztia az egység legfőbb tényezője.

AZ EUCHARISZTIA VALÓBAN SZIMBOLUMA és tényezője az Egyház egységének.

A keresztény Egyház kezdettől fogva és a katolikus Egyház még ma is, mint Jézus Krisztus

hagyatékának hűséges és tévedhetetlen végrendeleti végrehajtója, mindig is így fogta fel az Eucharisztia ezen kettős szerepét. Ma:

1. az Eucharisztia az Egyház egységének szimboluma;
2. az Eucharisztia pozitív tényezője is az egyházi egységnek;
3. az Eucharisztia gyógyszer az egyházi egységet lerombolni szándékozó törekvések ellen;
4. gyakorlati következményeiben döntő megvalósítója is lesz az egységnek!

Utána Gojdics P. Pál püspök kárpátaljai rutén nyelven beszélt.

Gojdics Pál eperjesi püspök:
Az egység ideje.

KÖZEL EZER ÉVE, HOGY A NAGY, SZÉP Kelet, Nagy Szent Atanáz, Nagy Szent Vazul, Aranyszájú Szent János, Nagy Szent Gergely és sok más nagy szent püspök egyházának hívei elszakadtak Szent Péter sziklájától, elszakadtak Rómától, elszakadtak Krisztus Helytartójától és elindultak a lassú sörvadás, tespedés szomorú útján, — mint a szőlővessző, mely elszakadt a szőlőtőtől. Krisztus Urunk Szíve vérzik, amikor látja a sok millió megkeresztelt lelket a lelki eltévelyedés útján. Mindenki, aki szereti Krisztust, kívánja, hogy az egyházak között, a hívek között, Kelet és Nyugat között Krisztus forró kívánsága szerint visszazálljon az Egység, a Szeretet. Krisztus Helytartóinak mindenkor a legforróbb vágya volt az, hogy a felbomlott egységet helyreállítsák. Ha valamikor, akkor itt az alkalmas idő, hogy leborulva kérjük az Eucharisztikus Krisztus Királyt: könyörüljön meg a szegény Keleten, könyörüljön főleg a szerencsétlen Golgotát járó orosz népen, szabadítsa ki a kommunizmus sátáni uralma alól, ébressze fel többszázados eltévelyedéséből, hozza vissza Krisztus Egyházának kebelébe, hogy legyen «egy akol és egy pásztor».

Minya Lajos (Ruszinszko):
Az Eucharisztia litka.

A SZENT ATYA HIVÓ SZAVÁRA MI GÖRÖG-szláv szertartású, a Kárpátalján lakó katolikus ruszinok is elhoztuk a Legméltóságosabb Oltári-